

Introit: *Zachraň mě, můj Bože, vody mi pronikly k duši! V bahně hlubiny se topím, není na čem stanout, do hlubokých vod se nořím, dravý proud mě vleče. Volám do umdlení, hrdlo zanícené, Boha vyhlížím, až zrak mi vypovídá...Ale má modlitba spěje, Hospodine, k tobě, je čas přízně, Bože nejvyšší milosrdný, odpověz mi, věrný dárcce spásy,... Pokorní to spatří a budou mít radost; kdo se dotazujete na Boží vůli, okřejete v srdci. (Žalm 69, 2-4.14 a 33)*

Píseň 115

Modlitba

Čtení: Matouš 7, 14-23

Píseň 316

Text kázání: 2. List Petřův 1, 1-11

Milí přátelé, bratři a sestry,

Bůh pro naši záchranu udělal vše potřebné. Jako zachránce pro nás vyslal svého Syna Pána Ježíše. On pro naši záchranu nasadil svůj život. Obětoval ho. Co to pro nás znamená? Že už jsme zachráněni pro věčnost, a tak už nemusíme vůbec nic dělat?

Apoštol Petr mluví o tom, že nám Bůh v Kristu **daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abychom se stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.** Jak si to představit? Bůh nám v Pánu Ježíši hodil lano, a zaslubuje nám, že pokud se Ho budeme držet, bude nás táhnout k sobě.

Možná jste během nedávných povodní viděli v TV nebo na videu záchranu tří dětí, které se sotva drželi ve větvích stromu. Bylo možné je zachránit pouze tak, že do silného proudu vody se za nimi pustil hasič (záchranař), který byl uvázan na laně, aby jeho samotného nestrhl proud. Pak postupně jedno dítě za druhým přenášel, když ho i děti další záchranaři tím lanem přitahovali k sobě na břeh. Bez toho lana by i záchranař byl odnesen silným proudem vody a zřejmě by také utonul.

Pán Ježíš je jako ten záchranař. Nemyslí na sebe, jde mu o záchranu tonoucích. A když se pak držíme Krista, jako to dítě toho záchranaře, pak zakusíme sílu Boží lásky. Pak zakusíme, jak tím provazem Boží lásky nás Bůh přitahuje k sobě. Do bezpečí Božího království.

Vrátím se ale zpět k té otázce. Nemusíme už pro svou záchranu vůbec nic dělat? Jsme snad už na tom druhém břehu v bezpečí? Tam jsou pouze ti, kteří zemřeli v Kristu. To je potřeba si uvědomit. Ten pak, který odmítá záchranaře, a chce to zvládnout sám, se vystavuje velikému riziku, že bude stržen proudem. Jak dlouho se udrží? V tomto světě, milí přátelé, je silný proud. Proud, který strhává nemilosrdně do zahynutí. Vede ho tam **zvrácená touha.** Co si pod tím představit? Vidíme kolem sebe za čím vším se lidé žene. Vidíme mnoho zla, mnoho zvráceného jednání. Vidíme, jaké konce berou mnozí. Svůj život končí v závislostech, v hořkostech, ve strachu, v rozpolcenosti, v nesmíření. Je to podobné, jako když jsme slyšeli příběh, že mnozí lidé byli varováni, ať opustí své domovy, že se žene velká vlna. O jiných jsme pak jen slyšeli, že byli nalezeni mrtví, neboť se utopili. To je jistě smutné.

Apoštol Petr píše, že nám v Kristu bylo darováno vše, abychom unikli zhoubě. V listu Židům (2,1) je dokonce přímo napsáno: **Proto se tím více musíme držet toho, co jsme slyšeli, abychom nebyli strženi proudem.** Možná si řekneme, že jsme v pohodě, protože se Krista držíme. Já bych však chtěl položit otázku, jak se ho držíme? Držíme se Ho, tak jak nám to tento Nebeský Záchranař říká, držíme se jeho instrukcí, jeho Slova, anebo si to děláme prostě po svém, protože máme svou hlavu? A jak by to dopadlo s těmi dětmi, kdyby neposlechli toho záchranaře?

Možná si říkáš, že se ti nic tak hrozného neděje. Žiješ si svou víru tak nějak v pohodě a žádný nebezpečný proud nevnímáš. O jaký silný proud se ale jedná? Jsou to **proudy zvrácených tužeb.** A ty pramení z každého lidského srdce. Ano, Pán Ježíš mluví o tom, že když v Něho budeme věřit, že **z našeho nitra bude vycházet proud živé vody.** Proud lásky, víry, pokoje, naděje a smíření. Je tomu tak ale skutečně? V evangeliu Pán Ježíš mluví o tom, jak se pozná, co máme v srdci. **Čím srdce přetéká, to ústa mluví.** A jaká je naše řeč? Mluvíme slova pokojná, ušlechtilá, slova lásky, naděje anebo slova soudu, nenávisti, nabubřelosti a já nevím, jaká ještě? Bratr Pána Ježíše, apoštol Jakub k tomu říká: **Jazykem chválíme Boha, ale také proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě. Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratří moji. Což pramen z téhož zřídla vydává vodu sladkou i hořkou? Což může, bratří, fíkovník nést olivy nebo réva fíky? Právě tak nemůže slaný pramen dávat sladkou vodu.** Jaké je tedy naše srdce a jakým pramenem se necháváme strhnout, prozrazuje naše řeč a naše postoje.

A je-li naše srdce neklidné, neměli bychom si vylívat zlost na druhých, ale spíše se zamyslet, co máme udělat, abychom byli ujistěni a zajištěni Božími záchrannými prostředky. Neklidné srdce vždy znamená, že nás silný proud záhuby začíná strhávat nemilosrdně s sebou. Apoštol Petr nám ale radí, jak můžeme posílit svou víru, abychom nebyli strženi tím proudem. **Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti**

trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Dle tohoto slova, jak sami vidíme, nám samotná víra, že nás Ježíš zachránil, nemusí stačit k tomu, abychom žili dobrý život. Koneckonců Jakub ve svém listě to říká jednoznačně: **Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho.** A jak to máš ty? Hrozíš se Boha, anebo v Něm prožíváš pokoj? Jsi unášen proudem obav a pochybností, anebo se držíš pevně Krista a záchranného lana? Jakub hned na to pokračuje dalším známým slovem: **Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu? A jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.** Naše víra má být v pohybu. Tělo, které se nehýbá chřadne a je slabé. Potřebuje pohyb.

O jaký pohyb a jaké skutky se tedy jedná? O ty, ke kterým nás Písmo vyzývá. Ke své víře máme připojit ctnost. Tzn., jako bychom se měli chytit dalšího lana, abychom nebyli strženi proudem. Co to je ctnost? V slovníku je to napsáno takto: **Ctnost bývá definována jako vypěstovaný a navyklý sklon k dobrému jednání. Ctnostným se nikdo nenarodí, ke konání jednat dobře je třeba výchovy – i sebe výchovy. Křesťanství asi v pátém století po Kristu vyčlenilo sedm ctností, které svádějí boj se sedmi smrtelnými hříchy. Ctnosti jsou protipólem hříchů.** Víte, jaké to jsou ctnosti? Pokora (opak pýchy), štědrost (opak lakomství), přejícnost (opak odsuzování), mírumilovnost (opak nesmiřitelnosti), cudnost (opak smilstva), střídmost-sebeovládání (opak obžerství a nezřízenosti) a činorodost (opak lenivosti a zahálení). Jak se vám to líbí? Držíme se těchto lan, anebo nás strhává proud? Pokud se v tomto sami neposuneme vlastním přičiněním, pak bude stále naše srdce strháváno proudem a ke břehu záchrany bude pořád hodně daleko. Bůh nám, bratři a sestry, dal modlitbu, Ducha svatého, společenství věřících, dal nám všechny prostředky k tomu, abychom pracovali na svém charakteru. Abychom **dorůstali do Kristova charakteru**, jak praví Písmo. Pracujeme na sobě, anebo nám stačí vlašná víra? To další lano, které nám k tomu může pomoci je **poznání**. Osobní poznání Pána Ježíše. V pátek jsem se na náboženství dětí ptal, jaký je Bůh. A oni přišli na mnoho věcí, jaký Bůh je. A tak jsem se jich zeptal, a jak to víte, že je hodný, laskavý, milostivý atp.? Nad tím museli chvíli přemýšlet. Co byste řekli vy? Oni nakonec řekli, že jim to někdo řekl, nebo to o Něm četli. Ale víte, o co jde? Poznat Boha osobně. Každý sám za sebe. To je jako ty děti, které se s důvěrou vrhly tomu záchranáři do náruče. Tam teprve udělaly zkušenost, že to s nimi myslí dobře. Potřebuješ ty i já, na každý den, nové a nové zkušenosti s živým Pánem. Tak směle do toho, hledej Ho! **K víře, ctnostem a k poznání** se pak mnohem snadněji dá připojit **zdrženlivost, trpělivost, zbožnost, bratrskou náklonnost a lásku.** To jsou samozřejmě vlastnosti, které pak vychází z pevnějšího charakteru, který je pravidelně posilován dobrými návyky, mezi něž patří samozřejmě i modlitba a rozjímání nad Božím Slovem a samozřejmě také chození s Kristem. Čerpání sil Božího Ducha, bez toho stěží půjde nahradit naše zlé návyky těmi dobrými.

Apoštol Petr pak dále o tom píše: **Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce.** A Pán Ježíš také mluví o tom, že **strom se pozná po ovoci. Zlý strom nemůže nést dobré ovoce a dobrý nemůže nést špatné.** Absolvuji teď školení o efektivitě ve firmě bratři Hurtů na Bobrkách. A oni říkali, že v začátku podnikání udělali cenné zkušenosti. Když nabírali lidi, tak některým uvěřili, co všechno umí, co dokázali atp. Po nějaké době se zjistilo, že to jsou zaháleči a rozbíječi kolektivu. Jinými slovy jejich pravý charakter se projevil. Na stromu není vidět, jaký je jeho kořen. A kořen představuje ten charakter. Za nějaký čas jde ovšem poznat charakter člověka podle jeho ovoce. A ještě k tomu bylo řečeno. Že slabý a malý kořen, je slabý a špatný charakter. Stačí pak vichřice a takový strom se vyvrátí. Proto je potřeba upevňovat svůj charakter, ať je silný, ať prorůstá víc do země, tedy do Krista. Pán Ježíš k tomu ještě dodává: **Ne každý, kdo mi říká ,Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.**

Milí přátelé, první čtení jsme začali slovy Pána Ježíše: **Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.** A v druhém čtení jsme pak končili slovy, které na to v podstatě navazují: **Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.** Na počátku je ta cesta úzká, nepříjemná a moc se nám po ní jít nechce, měnit se? Nechceme se měnit. Pokud to ale začneme dělat svou aktivitou a v Boží síle, pak se nám stále více bude rozšiřovat přístup k Bohu. Budeme pak mít větší pokoj, jistotu, víru, naději i lásku. Pojdme tedy do toho. Amen. Modlitba píseň 724

Slovo poslání: 1. List Petrův 4, 5b - 9

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen. Píseň 777